

Комсомольцю!
Стань
правофланговим
передз'їздівської
бахти!

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

комсомольсько-молодіжної колективу апаратників цеху № 3 Світловодського заводу чистих металів (керівник В. Т. Філенко, комсорт Людмила Яблоńska) на 1981 рік.

Уже сьогодні наш колектив, що носить ім'я XXV з'їзду КПРС і XVIII з'їзду ВЛКСМ, працює в рахунок лютого 1982 року. Боремось ми за право називатися колективом імені XXVI з'їзду КПРС. Беремо такі соціалістичні зобов'язання на перший рік одинадцяти п'ятиріччя:

— план першого кварталу виконати до дня відкриття XXVI з'їзду КПРС;

— до III-ї річниці з дня народження В. І. Леніна співарити з п'ятимісячним планом;

— річне планове завдання виконати до 64-ї річниці Великого Жовтня;

— додатково до кінця року виробити надпланової продукції на суму 200 тисяч карбованців;

— помісяця перевищувати запланований вихід готової продукції в середньому на 0,7 процента;

— добитися зниження трудомісткості виробничого процесу порівняно з 1980 роком на 6 процентів — шляхом впровадження нової техніки, підвищення професійної майстерності кожного члена колективу, поліпшення організації праці, поєднання операцій по всьому технологічному циклу;

— впровадити не менше 10 раціоналізаторських пропозицій з мінімальним економічним ефектом 10 тисяч карбованців;

— у комплексному розв'язанні питання підвищення ефективності виробництва і якості роботи кожного широко використовувати досвід Волзького автозаводу;

— створити на ділянці лінійку майстерності для проведення виховної роботи, кваліфікованого аналізу роботи бригади;

— систематично підвищувати рівень своїх знань з економіки, використовувати набуті знання на практиці, навчатися в гуртках комсомольської політосвіти, всім членам бригади скласти екзамени з піврічної оборони;

— брати активну участь у громадському житті цеху і заводу, займатися спортом, систематично відвідувати підшефну школу, борючись за зміцнення громадського порядку;

— кожному членові колективу відпрацювати на суботниках протягом року 30 годин;

— розвивати рух за комуністичне ставлення до праці. Підтвердити шістдесятирічний зв'язок з комуністичною працею.

Зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах колективу.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодший колонна

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 17 січня 1981 року

№ 8 (2892).

Ціна
2 коп.

ПОТРІБЕН ПОШУК

В ОБКОМІ
ЛКСМ УКРАЇНИ

ВІДБУЛОСЯ ПЕРШЕ В НИНІШНЬОМУ РОЦІ ЗАСІДАННЯ ОБЛАСНОЇ СЕКЦІЇ ПО РОЗВИТКУ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ СЕРЕД КОМСОМОЛЬЦІВ І МОЛОДІ.

спільно з районною радою ВТБР розробки й використання молодіжних винаходів і раціоналізаторських пропозицій. Це стало однією з причин того, що в районі науково-технічної творчості займається тільки кожний 17 молодий робітник і тільки кожний 35 молодий колгоспник. Лише в низьким рівень учасці в технічній творчості молоді Перегонієвського цукрозаводу, автотранспортного підприємства 10033, Побузького БУ-6 та інших підприємств і організацій.

Є в районі підприємств, де нагромаджено певний позитивний досвід розвитку науково-технічної творчості. Мається на увазі, зокрема, Побузький нікелевий завод. Тут за два останні роки впроваджено близько 150 нововведень з економічним ефектом у 356 тисяч карбованців.

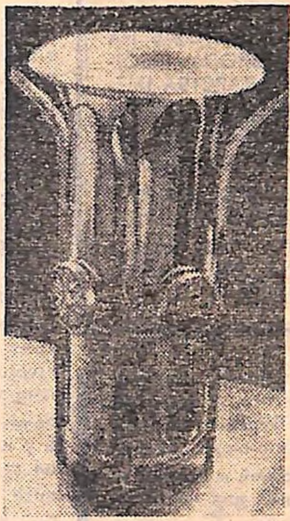
Але досвіду побузьких новаторів райком комсомолу не вивчив і не узагальнив, з тим щоб він став надбанням інших організацій, підприємств і установ району. Питання розвитку науково-технічної творчості молоді жодного разу не розглядалось на засіданнях бюро районного комітету ЛКСМУ.

На засіданні секції прийнято відповідне рішення. Затверджено план роботи обласної секції по розвитку

науково-технічної творчості комсомольців і молоді Кіровоградщини на 1981 рік.

У цьому плані передбачено приділяти максимум уваги поширенню досвіду роботи кращих шкіл молодих раціоналізаторів, підвищенню ролі наставництва у вихованні новаторів завтрашнього дня, заходи по контролю за використанням поданих винаходів і пропозицій. Влаштуватимуться огляди, конкурси і виставки науково-технічної творчості робітників, сільської та шкільної молоді, розширюється мережа первинних організацій ВТБР, поновлюється шефська робота ред ВТБР у технічних, гуртках шкіл, на станціях і в клубах юних техніків.

Приз «МК» «Кращому комсомольцю-молодіжнику колективної шахтарів Кіровоградщини за підсумками місячної найвищої продуктивності праці, присвяченого XXVI з'їзду КПРС»

Хороший старт на ударній передз'їздівській бахті: на початку місячника найвищої продуктивності праці взяла комплексна бригада В. І. Орловського шахти «Верболозьська». Немає надпланових тонн видалення на-гора гірничий. Успішно трудяться тут і ланка комуніста М. І. Михайлова з цієї бригади. На знімку: ланка М. І. Михайлова перед спуском у вибій.

Фото В. ГРИБА.

ДО СПРАВИ ПРИЧЕТНІ ВСІ

ТОВАРИШ КОЛЕКТИВ

Комсомольська організація шахти «Світлопільська» — одна з найбільших в об'єднанні. Вона налічує 280 членів. Кожний знаменний подія чи дата молоді підприємства присвячує свої трудові дарунки. Так було й цього разу: вугледобувники зобов'язалися дати країні до початку XXVI з'їзду КПРС 8 тисяч тонн надпланової продукції. Та пролунав заклик гірників Донбасу — прогести місячник найвищої продуктивності праці, а надпланове вугілля направити споживачеві від усіх вугільних басейнів комсомольськими ешелонами. Цей заклик змусив наших молодих шахтарів переглянути свої намітки. Зваживши можливості, вони вирішили, що можна знайти резерви і видобути додатково ще 3,5 тисячі тонн палива.

ні «Олександріввугілля» КМК імені 60-річчя ВЛКСМ єдиний, що нагороджений Почесною Ленінською грамотою. Саме тут народжуються всі почини шахти. Коли такі люди беруться за справу, можна бути спокійним за її результат.

Та самим видобувникам не добути успіху без допомоги інших служб. Адже справа комсомоль-

ська — це справа всіх комсомольців, усіх без винятку.

На шахті є три комсомольсько-молодіжних колективи транспортників — два на рейковому транспорті і один на конвейерному. Від їхньої роботи залежить у першу чергу, скільки вантажів і допоміжних матеріалів буде подано в шахту, скільки буде видобуто вугілля.

Девіз колективу: «Ні хемліни простою!».

Активну участь у змаганні візьме й бригада прохідників, якою керує кавалер ордена Трудового Червоного Прапора В. А. Прохоренко. 89 процентів бригади становить молоді. Вона зобов'язується до XXVI з'їзду КПРС прорити 26 метрів гірничих виробок понад зведання.

Ніяк не обійтися в такій справі й без робітників, що здійснюють монтаж-демонтаж. Без гірничого устаткування видобути вугілля ніяк неможливо. Хоча це допоміжні операції, але вони необхідні.

Не хочуть залишатися осторонь і наші дітчата — працівники дитячого садка. Очолює їх депутат міської Ради народних депутатів Наталка Шербина. Дітчата борються за найвищий процент відвідуваності та найменшу захворюваність. Вони вже досягли певних успіхів. У групах, де працюють комсомольці хворих практично немає.

В. ГРИГОРАШ.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

Добитися підвищення продуктивності праці, найвищої ефективності і якості роботи — ці завдання місячника ми, комсомольці та молоді шахти «Новоміргородська», сприйняли як наміт. Усією душею. Але, ясна річ, добитися всього цього ми зможемо лише при чіткій взаємодії всіх ланок виробничого процесу. Що ж у нас на шахті?

Не вперше підводять прохідників колектив дільниці внутрішнього транспорту. Часті затримки, перебої в доставці необхідних для нарізання матеріалів і раніше, було, зводили на ніеощ зусилля шахтобудівників. Адже без ритмічного надрощення цих матеріалів у вибій на дуже розженешся.

Чи ж нині, під час місячника поліпшилась робота згаданої дільниці? На жаль, зрушень поодиноких не помітно. Як і раніше транспортним підвладять.

О. СЕЛЕВИЧ,
прохідник шахти
«Новоміргородська».

— Який перший підсумок, Володимире Петровичу, вашої трирічної роботи в ранзі голови! — запитує В. П. Кавуна в присутності його молодих колег і помічників. Усміхаючись, він киває на них:

— У колективі енергійних, завазятих однодумців можна, продовжуючи добрі традиції колгоспу, сміливо йти в його завтрашній день, будувати сучасне село. Це — перший підсумок. Але ви, звичайно, спитаете, яким ми бачимо сучасне село?

— Звичайно.

— Тоді відповідь на дане запитання прозвучить одночасно і як головний підсумок нашої — ось у такому молодіжному представництві — роботи останніх років. Цей підсумок — технічне оснащення колгоспу. Гадаю, «формула» сучасного колгоспу, сучасного села загальнозвідома. Важливо тільки знайти оптимальний варіант для її застосування. А першим пунктом у будь-якому варіанті завжди стоятиме механізація сільськогосподарського виробництва, науково-технічний прогрес...

Візьмемо такий от життєвський факт. Кілька років тому на території господарства почала діяти вугільна шахта. Тоді дехто думав, що від цього постраждає колгосп — мовляв, буде нестача кадрів. Але ж ні: шахта — ось вона, а колгосп — і люди на місці, і молодь після шкільної до нас тягнеться. Чому? Бо наше господарство — це технічно добре оснащене господарство. А це головне з головних питань і проблем нашого дельшого економічного розвитку.

Один із таких головних наших сьогоднішніх напрямів — вирощування зернових і цукрових культур індустріальним методом. І результати — ось вони. Судіть самі. Минулого року на 100 гектарах кукурудзи, вирощуваної на індустріальній основі, колгосп одержав близько 50 центнерів зерна з кожного (середня врожайність культури на всіх інших площах — 31,2 центнера). Крім того, собівартість «індустріального» центнера майже на півтора карбованця нижча. Ідентична картина й на плантаціях цукрових буряків. Наприклад, тільки у відділку № 2 на 56 гектарах, що оброблялися з мінімальними затратами ручної праці, зібрано по 301 центнеру коренів з кожного при собівартості одного центнера — 2 карбованці 2 копійки.

Факти, взаємно, говорять самі за себе: з одного боку, підвищується врожайність ланів, з іншого — легше стає праця людей. Це, власне, те, до чого й йде сучасне село шляхом інтенсифікації виробництва. Про це конкретно говориться і в проекті ЦК КПРС до XXVI з'їзду партії. Ось: «Впроваджувати індустріальні технології вирощування кукурудзи, цукрових буряків, соняшнику...»

— Яка ж роль молодих колгоспників у вирішенні економічних і соціальних завдань одинадцяті п'ятиріччя — завдань, про які ми зараз говоримо?

— Аби повніше відповісти на це запитання, поглянемо на допомогу статистики. А вона, статистика, неаблаганна — в одинадцяті п'ятиріччя трудові ресурси поповнюватимуться виключно за рахунок молоді... Ми й самі якось аналізували: якщо не брати до уваги молодь до 30 років, то сьогодні середній вік наших колгоспників становитиме 49 років. А завтра? Люди пенсійного віку. От і виходить, що сьогоднішня молодь — завтра це «стара гвардія», основна господарства. А сьогоднішні школярі — завтрашній ударний молодіжний загін колгоспу.

З іншого боку, кажуть психологи, молоді люди не влаштовують монотонності роботи. Тому вони постійно шукають нових прийомів роботи, із задоволенням вивчають нову техніку, яка, відомо, з кожним роком все більше приходить на село. Ось і знову, говорячи про молодь, ми так чи інакше повертаємося до технічного оснащення сільськогосподарського виробництва... «Продовжити технічне переоснащення сільського господарства на базі нової техніки», — намічається в Основних напрямках на наступну п'ятирічку, і вже сьогодні хлопці та дівчата господарства охоче йдуть на навчання, коли того вимагає виробництво.

Навчання... Не я першим скажу, що сьогоднішнє село, сьогоднішнє сільське господарство потребує грамотних і кваліфікованих спеціалістів. Цим викликана й потреба відкриття в колгоспі заочної загальноосвітньої школи. Зб'єльних від роботи днів на рік (майже як у вузі!) отримують молоді механізатори, тваринники, водії для лекцій, контрольних, екзаменів. При цьому їм виплачується 100 відсотків заробітку. Ось, через кілька днів, вони знову зберуться в кабінетах контори колгоспу на зимову сесію.

Ще десятеро хлопців ми направили в Онківське училище. Чекаємо попов-

нення в сім'ю механізаторів! Поповнення ми завжди раді. Але ніколи не чекаємо його як такого, що само прийде. Ми готуємо це поповнення, боремося за нього. Часто, як, наприклад, минулого й позаминулого років, відкриваємо колгоспні курси механізаторів або ж посилаємо на навчання в райсільгосптехніку. Посилаємо і хлопців і дівчат — усіх, хто любить техніку і село.

— Значить, нестачі в механізаторах ви не відчуваєте?

— Скоріше навпаки — відчуваємо нестачу техніки: у нас іще є трактори, які майже вдас пережили себе, працюють з 1966 року. А можливість неуклоплектованості механізаторськими кадрами практично виключена. Крім того, в гарячу пору сільгоспробіт на кожен тра-

колгоспу, — так чи інакше потребує певної суми від майбутнього господаря. Ось вам іще один факт для роздумів про майбутнє села. І, як бачите, основна його в даному питанні також закладається сьогодні й з урахуванням тієї самої статистики про трудові ресурси завтрашнього дня — молодь. Тому, очевидно, останнім часом ми все частіше повертаємося до цієї однієї важливої теми — присадибна ділянка. Корисність і необхідність її давно доведено. Тож нерідко вже не сім'я, а колгосп стає ініціатором земленаділу й задає собі запитання: кому виділяти цю саму ділянку, хто пустить на ній глибоке сільське коріння? До речі, це питання розглядатиметься в один з найближчих днів на засіданні правління.

За рядком проекту ЦК КПРС

ПАРАЛЛЕЛІ

Село і молодь... Що готує їм завтрашній день? Відповідь на це запитання на прикладі життя одного господарства прагнуть знайти у своїй розмові наш кореспондент і голова колгоспу

ПРОТЯГОМ ОСТАННІХ ТРЬОХ РОКІВ ДЕСЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ КОЛГОСП ІМЕНІ ЧКАЛОВА НОВОМИРГОРОДСЬКОГО РАЙОНУ ОЧОЛЮЄ ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ КАВУН, ЯКОМУ НЕ ТАК ДАВНО МИНУЛО 30 РОКІВ. СЕКРЕТАР ПАРТКОМУ ГОСПОДАРСТВА ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ ВЕН-

ГУРЕНКО — РОВЕСНИК ГОЛОВИ. НАЗВЕМО ЩЕ ОДНЕ ПРИЗВИЩЕ — СКРИННИК, ВОЛОДИМИР АНДРІЙОВИЧ. ВІН — ГОЛОВНИЙ ІНЖЕНЕР КОЛГОСПУ; ТОРІК ЙОМУ ВИПОВНИЛОСЯ 27.

СПИСОК ЛЮДЕЙ, ЯКІ ЩЕ НЕ МАЮТЬ ТРИДЦЯТИ АБО ЩОЙНО «РОЗМІНЯЛИ» ЧЕТВЕРТИЙ ДЕ-

СЯТОК І ЯКІ СТОЯТЬ НА «КАПІТАНСЬКОМУ МІСТІ» ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ЧКАЛОВА, МОЖНА ПРОДОВЖИТИ. АЛЕ ЗУПИНІМОСЯ НА ЦЬОМУ: ПИТАННЯ, ПРО ЯКІ ЙТИМЕТЬСЯ В РОЗМОВІ, ЗДЕБІЛЬШОГО ПОВ'ЯЗАНІ З РОБОТОЮ УЖЕ НАЗВАНИХ ЛЮДЕЙ.

тор сідзе по два чоловіка. Заажте при цьому: кожен другий механізатор — з числа молодих.

Власне, коли ми говоримо про завтрашній день села, колгоспу, то так чи інакше маємо на увазі кадри. А отже — молодь. Але кадровий робітник сам по собі не з'являється (я повторюся: сучасне село потребує кваліфікованого працівника), кадрового треба готувати, виховувати. Тому природними є наші постійні зв'язки й зі школою. Точніше, з трьома школами, розташованими на території господарства.

— Володимире Петровичу, перед зустріччю з вами я бачив у парткомі фотографію молодого солдата. Кажуть, цей солдат, Юрій Сиволап, — один із тих, хто ще школярем працював у колгоспі під час канікул.

— У нас щоліта відразу 50—60 школярів стають поруч батьків на всіх ділянках колгоспного виробництва... Але Юра — особливо дорогий для нас. Оце — читали? — листа разом з фотографією прислав... «Повернувся на старе місце», — пише. Уловлюєте? Вже — «старі місце». Оце й є справді кадровий робітник (як, між іншим, і його батьки). Тому до таких, як Юра, у нас особливе ставлення. Його (як і всіх хлопців села) в армію проводжали урочисто — з оркестром, квітами, напутнім словом, хвилиною мовчання біля обеліска.

Хлопці йдуть служити, а ми відкриваємо для них рахунок в ощадній касі й щомісяця переаховуємо туди 15 відсотків місячного заробітку. Не будьте упреждженими: гроші — не приманка. Просто на селі держава ще не ставить, як у місті, будинків. І все, що тут зводиться — приватним способом чи за рахунок

Власне, працюючи в такому напрямі, закріплюючи кадри, колгосп, звичайно ж, і сам веде житлове будівництво. Ще кілька років тому, наприклад, запросивши до себе семеро сімей механізаторів, ми одразу виділили для них колгоспні будинки.

— Звичайно, Володимире Петровичу, побудувати сільчан, настрій колгоспників — це ті самі надпланові тонни і гектари...

— Ви були в районному Будинку культури? Хорший Будинок. Зал — близько 500 місць... Ми збудували майже такий самий. Але на новітньому бал-маскарад у нас було гостей утричі більше (зал не вміщав!), ніж у районному. Ви спитаете, чому? Якщо говорити мовою економіста, то причина, очевидно, в тім, що тільки минулого року господарство викло на НОРМАЛЬНЕ життя свого Будинку культури 10 тисяч карбованців, не беручи до уваги зарплати працівників закладу. Говорячи мовою молоді, на бал-маскарад було все те, від чого люди і стає весело й добре в години дозвілля... Ну, а в будні Будинок культури — це і хор, і танцювальний колектив, і естрадний ансамбль... Плюс художній керівник з вищою освітою. Будинок культури — це й перспектива: він чекає двох випускників-односельців із стаціонарних відділень культосвітніх закладів, випускників, яких також направив на навчання колгосп.

Село пам'ятає своїх вихованців, дорожить ними. І, направляючи на навчання чи проводжаючи в армію, з нетерпінням жде і рівно аболіває за долю всіх, уже дорослих, дітей. А — он, за вікном — дитсадок! 120 можливих у майбутньому господарів колективного господарства, — думаємо ми. 150 тисяч карбованців

на будівництво садка, — говорять будинку. Та ми не складаємо пропозицій. Ми даємо про те, аби і в садку були кваліфіковані кадри. І вони є...

Тільки ось що хочу підкреслити. Звичайно, наші певні здобутки — це результат колективної думки й ініціативи, колективної праці колгоспників. Однак усе, що ми робимо, й усе, про що мріємо, бере свої витoki з планів партії, ЦК Центрального Комітету. Той самий Будинок культури особливо «став активним» після постанови ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

— Ми, бачу, знову повертаємося до того, з чого почали розмову... Що ж, очевидно, суть розвитку села в одинадцяті п'ятиріччя полягає у двох паралелях, які поруч йдуть до однієї мети. І на прикладі вашого колгоспу ми дійшли висновку, що реконструкція сільськогосподарського виробництва, дальший розвиток села на індустріальній основі органічно сплітаються з вирішенням соціальних проблем. І все-таки — два слова про день сьогоднішній, про перші кроки в одинадцяті п'ятиріччя.

— Завданням і проблемою номер один є механізація ферм. Половину цієї роботи ми виконали минулої п'ятиріччя. Однак — і на цьому наголошувалось на XX обласній партійній конференції, делегатом якої я був, — необхідно закінчити переведення молочного стада на цехову систему утримання. Що це дасть, гадаю, ви зрозуміли з нашої бесіди про технічне оснащення виробництва, про закріплення молотів на селі...

— Так, але, наголошуючи на цеховій системі одержання молочної продукції, обласна партконференція тут же поставила вимогу «правильно організувати використання кормів і протягом року годувати велику рогату худобу із скотиною».

— Я добре пам'ятаю ці слова. Бо вони найбільше хвилюють мене... Дуже часто, заготовляючи корми, ми недобираємо їх. Чому? Адже є угіддя, є люди — кормодобувники. Чому недобираємо, хоч, плюс до всього, на допомогу приходять добровільні комсомольські загони і навіть школярі? Відповідь знайдемо в проекті ЦК КПРС до XXVI з'їзду партії. «Невідкладним завданням, — говориться в ньому, — є докорінне поліпшення кормовиробництва і задоволення потреб у кормах громадського тваринництва...»

І ще через кілька рядків абзаці: «Значно підвищити рівень механізації виробництва... кормів...» Ось у цьому — суть. Ми дуже мало маємо кормодобувної техніки. А та, що є, — далеко не досконала. Тож іще в полі втрачаємо прекрасні корми, а отже, недобираємо молочної продукції. Тому, постійно шукаючи можливостей вирішення цієї проблеми, ми, чкаловці, обов'язково внесли б у проект ось такі рядки: «В найкоротші строки максимально збільшити випуск кормодобувної техніки, значно вдосконаливши її».

Отже, питання, пов'язані з тваринництвом, — найголовніші для нас із перших днів нової п'ятирічки. Ну, а решта з числа першочергових — будівництво дороги з твердим покриттям від центральної садиби колгоспу до села Бирзулського, спорудження типового будинку механізаторів і ремонтної майстерні в другій тракторній бригаді — входить до нашого плану на одинадцяті п'ятиріччя й вилізає, з «Оснєних напрямів розвитку РСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року». При цьому колгосп пам'ятає, село пам'ятає, що трудові ресурси в одинадцяті п'ятиріччя поповнюватимуться виключно за рахунок молоді. І що, як сказано в проекті, великі завдання в одинадцяті п'ятиріччя стоять перед Ленінським комсомолом — вірним помічником партії, перед усією радянською молоддю. Такою, як наші хлопці Микола Медведєв (це його ланка досягла високих показників у вирощуванні кукурудзи індустріальним методом), Олександр Тихий (це він став переможцем серед шоферів району у перевезенні зерна з поля на тік — 11,5 тисячі центнерів), Юрій Сиволап (з нетерпінням чекає його колгосп з армії), — як усі наші хлопці і дівчата, для кого в дитячому садку дорога пам'ять села.

Розмову зі В. СТУПАК.

На знімку: в колгоспному дитсадку. Вихователька Галина Патока з дітьми своєї групи. Можливо, завтра ці діти стануть повноправними господарями колгоспу імені Чкалова...

Фото автора.

Любіть сесію!

Канікул з нетерпінням чекають усі: і школярі, і студенти, хоча в останніх шлях до них обов'язково пролягає через сесію.

Отже, сесія... Чи легко складати сесійні екзамени, заліки, контрольні роботи? — спитали ми одного студента.

Скласти — радісно. Складати — не просто. Он учора у мене такий екзаме... і ми зрозуміємо його. У нього сесія, а в цю пору слово «екзаме» буквально не сходиться з уст студентів.

Мають, не раз їм спадало на думку й таке: «От якби відмінити всі екзамени! Для чого вони!»

Для чого? Саме тепер на це запитання приходить ясна й точна відповідь. Екзаме — це не тільки виявлення знань. Це — перша трибуна, з якої ви захищате свої переконання. Це — перший крок до утвердження свого «я». Тому не треба дивитися на сесію з острахом. До неї треба готуватися. Тоді вона стане тріумфом для вас. Любіть сесію!

На знімках: ліворуч — іде залікова контрольна робота з англійської мови. На передньому плані — студентка факультету англійської мови Кіровоградського педагогічного інституту Тетяна МЕЗІН; у центрі — останні приготування перед черговим екзаменом; праворуч — для четвертокурсників педагогічного факультету Тетяни ВЕДАЙКО, Надії КОВАЛЕНКО, Віталія ЗАВІНИ нинішня сесія — сьома числом. Щойно всі вони склали черговий екзаме на «відмінно».

Фото В. ГРИБА.

Пошта відділу учнівської молоді

МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

За мир і щастя

У листопаді 1980 року розпочався і в січні нинішнього року закінчиться в області республіканський огляд роботи клубів міжнародної дружби загальноосвітніх шкіл, шкіл-інтернатів, палаців піонерів, клубів за місцем проживання під девізом «Цю дружбу на всі часи запам'ятав великий Ленін».

Нашому шкільному КІДові імені Ернста Тельмана — п'ять років. Працює в ньому шість секцій. «Пошта друзів», «Друзі в різнокольорових галстуках», «Моя Батьківщина — СРСР» та інші. КІД — член обласного Товариства радянсько-болгарської дружби. Його девіз «За мир і щастя дітей планети» учні виконують з честю. Мітинги і вечори друзів, лекції і конкурси, тижні солідарності і вікторини — всі ці заходи готують і проводять самі діти. Ось і недавно вони зібралися на своє урочисте зібрання «На захист миру вставайте, люди!». На якому ще раз говорили про своє головне завдання — глибше вивчати революційні традиції радянського народу і народів інших країн, готувати себе до активної участі в боротьбі за мир, за комунізм, вивчати іноземні мови, виховувати себе в дусі пролетарського інтернаціоналізму.

С. ЛІТВИНОВА,
керівник КІДу школи-інтернату № 1 м. Світловодська.

А ЯК ВІДПОЧИВАЄТЕ ВИ?

Після лекцій

У тебе, друже, закінчився черговий навчальний день. Сьогодні ти постарівся — і на завтра вже все законспектовано, вивчено.

Отже, можна спокійно відпочити. Чим зайнятися? Куди піти, що прочитати, що подивитися?

Вільний час — це не просто байдкування. Це — велике багатство народу, яким треба вміло користуватися. І нам, дорослим, треба підказувати молоді, спрямовувати її зусилля, молодечу енергію в потрібне русло, щоб дозволила приюстити моральне задоволення і користь.

У минулому навчальному році разом з бібліотекарем Кіровоград-

ського будівельного технікуму А. З. Вовненком ми організували університет книголюбів на базі гуртожитку. Його мета — прищепити молоді повагу до книги, до літератури. На перше заняття запросили працівника обласного відділення Товариства книголюбів Т. А. Котович, вона розповіла про письменників — наших земляків. На цьому занятті було зібрано 18 чоловік, а вже на другому — тридцять один. Потім хлопці і дівчата часто запитували, коли відбудеться наступна зустріч книголюбів.

Університет у нашому гуртожитку — не єдина форма дозвілля молоді. Тут постійно працюють гуртки любителів фотографії, гітаристів. Дівчата на тиждень збираються в один на заняття, яким керує третьокласник Сергій Косий. А про роботу фотографів можна судити з фотографії, кстра теж постійно виходить у гуртожитку.

Щоб більше зацікавити молоді до знань, ми створили при гуртожитку університети любителів природи, правових знань, культури.

А. КУЗНЕЦОВ,
заводський будівельного технікуму.

ПОДОРОЖІ

Спасибі вам, шефи

Закінчилися веселі зимові канікули. Сьогодні у школярів уже шостий робочий день третьої навчальної чверті. Враження від пізаного й побаченого за дванадцятиднівний перепочинок в учнів нашої школи чимало. Та чи не найбільше їх у піонерів сьомого «В» класу. Вони разом зі своїми дорослими друзями, молодими піонерками клубу № 14 заповнюють друкарські машини Олександром Дзюбенком і Михайлом Рябоконем поїхали на екскурсію до м. Кам'янки та Підлісного Олександрівського району. Подорож — це пієрода піонерів від шефів.

Багато нового почули і побачили юні краєзнавці. Відвідавши музей О. С. Пушкіна та П. І. Чайковського, з особливим угаєм слухали розповідь про діяльність декабристів у Кам'янці. А на зворотному шляху поклали живі квіти на могилу піонера-героя селя Пидлісного Феді Шепеля. Яші Матвієнка. Вані Коваленка і Вані Юрчанка, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни.

Л. ПІГАРЬОВА,
зачителька середньої школи № 19 м. Кіровограда.

ЦІКАВО ЗНАТИ

ЛАСУЙТЕ НА ЗДОРОВ'Я

Ви любите морозиво? Сказімо, пломбір, багачки в шоколаді чи вершкове у вафельних стаканчиках? Напевне, вам до смаку вся ця поживна продукція, котру виготовляє цех морозива Кіровоградського міського молокозаводу.

Щодня в торговельно-підприємства міста надходить дві тонни морозива. Поділіть оці дві тонни на сто грамів (вага однієї порції) і ви дізнаєтесь, скільки порцій морозива купують щодня мешканці і гості обласного центру.

Мало! Чи багато!

СКІЛЬКИ У ВАС

ДРУЗІВ?

Відповіді на це запитання нам допомогли працівники Кіровоградського помптанту. Вони повідомили, що з 10 грудня 1980 року по 10 січня 1981-го жителі м. Кіровограда одержали понад 900 тисяч новорічних листівок, а також листів і цінних бандеролей.

З цього можна зробити висновок, що кожна сім'я нашого міста відправила в середньому близько десятка новорічних поздоровлень своїм рідним, близьким, знайомим і одержала стільки ж.

СКІЛЬКИ ВИ ПРОЧИТАЛИ КНИГ?

У Кіровоградській обласній науковій бібліотеці імені Н. К. Крупської — сімнадцять тисяч читачів, які торік ознайомилися з триста двадцять шістьма з половиною тисячами книг, брошур, журналів і газет.

Кілька нехитрих підрахунків — і можна легко довідатися, що кожний читач за рік прочитає у середньому 19—20 книг.

«Политиздат» адресує книгу І. А. Шаєця та І. Н. Юдіна «Кан строится, живет и действует КПСС».

Книга відкривається словами Л. І. Брежнєва: «Радянські люди знають: там, де труднощі — там поперед комуністи. Радянські люди знають: що б там не було, комуністи не підведуть. Радянські люди знають: там, де партія — там успіх, там перемога!».

Дванадцять розділів книги — це популярна розповідь про те, що являє со-

СЕРЕД КНИГ

МОЛОДОМУ КОМУНІСТУ

бою КПРС сьогодні. У дохідливій формі автори розкривають корінні положення ленінськогочення про партію, її ідейні та організаційні принципи, роль і місце у радянському су-

спільстві, розповідають про те, як партія живе і діє, як керує боротьбою радянського народу за побудову комунізму, послідовно відстоюючи в житті ідеї Леніна, Вєлікого Жовтня.

Присвячуючи книгу славіній ленінській партії, автори допоможуть юнакові чи дівчині, що мріють про вступ в партію, глибше зрозуміти, що таке КПРС, як вона живе і діє, у чому головні джерела її сили, найбільшого авторитету в народі.

РЕПЛИКА

НА МАЛИХ АРЕНАХ

За шайбою — «босоніж»

Це вже стало традицією — про те, як іде підготовка до зимових стартів у Кіровограді, сперечаються аж у лютому. Цього ж разу традицію вирішили «поламати», і вже в листопаді в міському виконкомі запланували збалансувати десять зразкових хокейних майданчиків і двадцять три місця для тренувань хокеїстів і любителів конзанярського спорту. Передбачалося, що залікатимуть майданчики водою працівники ремонтно-будівельного управління зеленого будівництва міста. А працівники фірми «Райдуга» обіцяли відкрити десять пунктів прокату зимового спортивного інвентаря.

У грудні довго не було морозів, тож підготовчий період трішки затягнувся. Нарешті в січні засніжило і хлопчики з багатьох мікрорайонів міста самі почали розпихати майданчики, встановлювати «ворота» з камінями і ящиків. Так, наприклад, було біля будинків по проспекту «Правда», що напроти обласної лікарні. За шайбою бігали без коштів, бо не було льоду.

Та й майданчики ті були всі у виїрках і виїмках. Але хлопцям не хотілося пускувати, вони прагнули влаштувати справжню спортивну гру. І все ж подекуди вдалося робити майданчики «капіталізм». Завітали ми на хокейний плац, що неподалік контори жеку № 3. Вона залита водою лише наполовину, в одних місцях лід, у других — асфальт. Працівники жеку № 5 теж зробили хокейну коробку, та снігу не розчистили, проте

дали заявку на залиття майданчика водою. Мав бути льодовий майданчик біля школи № 9. Але в день наших відвідин він тут теж не був підготовлений до залиття водою. Це ж саме й біля школи № 19, 34, профтехучилища № 8.

Краще зорієнтувалися учні технікуму механізації сільського господарства і студенти КІСМУ — розчистили місце для хокейного майданчика, Сорти зробили зі снігу. Та спрали до кінця так і не довели — відлігала стала на перешкоді. Подібні підготовчі роботи велись і в парку культури і відпочинку імені 50-річчя Жовтня. Щоправда, про майданчик який тут розгорили, ніхто не знає — єли у глибині парку, а оголошення про його існування не випіслили. Планується тут відкрити прокатний пункт спортивного інвентаря. Поки що планується. Поспішати ж нікуди — сніг розтає.

Звичайно, відлігала «розхолодила» працівників жеків, фізкультурних активістів. Та морозів знову ж таки застудують їх знепачка. І тоді ми поспіємо давати виправдання: «Не встигли, не було снігу».

Ог якраз тоді, коли немає снігу, слід продовжити пошук. Адреси підказують самі хлопчики, які вчуть розпихають місця для гри в хокей. А якби туди кинути механізм, який за що спразу палився шефи з підприємств і будов міста, якби амліо зорієнтувалися працівники райкомів комсомолу і районних спорткомітетів, за шайбою «босоніж», без коштів, діти не бігали б.

А ще ми забули про робітників і студентські гуртожитки. Сюди мають прийти не тільки шефи та бригади з жеків. Рук повинні докласти й самі юнаки і дівчата, які тут мешкають.

О. КОНОНЕНКО,
заступник начальника міського штабу «Комсомольського прожктора».
м. Кіровоград.

НА ТВОЮ КНИЖКОВУ ПОЛІЦЮ

ІХНІ ЗНАЙОМІ ОБЛИЧЧЯ

За завданням штабу партизанського руху України автор книги — відомий фотожурналіст (нині лауреат Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка) Я. Б. Давидзон побував у партизанських з'єднаннях О. Ф. Федорова, С. А. Ковалка, М. М. Попудренка. Там він і створив свій історичний літопис партизанського руху. Тепер, розшукавши багатьох героїв своїх знімків, автор розповів про їхній внесок у перемогу над фашизмом.

Книга «Орлята партизанських лісів» розрахована на читачів шкільного віку. Та чи може будь-хто з нас без хвилювання читати про подвиги юних героїв? Ім тоді було по 10—15 років. Здавалося б, що цим не зовсім зміцнілими руками не під силу було вдержати автомат, не для них були далекі походи... Багато з них, втративши батьків, не втратили віри в нашу перемогу і робили все для неї.

Вони були справді незловимими месниками. Іх ніхто не послав на смерть, їм ніхто не наказував ризикувати, просто війна чорною тінню вкралася в юні серця, робила їх безстрашними, непримиренними.

Вася Коробков загинув у 16 років. Батьківщина відзначила його подвиги орденами Леніна та Червоного Прапора. У п'ятнадцять років кавалером ордена Леніна став Володя Казначєєв...

Незвичайні долі у героїв книги їхнє життя — приклад того, як треба любити і оберігати свою землю, свій волюблений народ, як до кінця пишатися вірним Батьківщиною.

О. РЯБОШАПКА.

У нас на гастролях

Ім'я лауреата міжнародних конкурсів Яна Йоали добре відоме не тільки в нашій країні, а й за кордоном. Позавчора цей співак у складі інструментального ансамблю «Радар» прибув на гастролі до Кіровограда. В репертуарі наших естонських друзів — мелодії сучасних радянських композиторів Давида Тухманова, Віктора Рєзнікова.

Разом з естонськими гостями на кіровоградській сцені виступить вокально-інструментальний ансамбль із Тули «Красные маки». Колектив молодий, але вже встиг завоювати популярність, випустив у світ дві свої пластинки.

На знімку ж: за фортепіано — Ян Йоала; співає ансамбль «Красные маки».

Фото В. ГРИБА.

ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ

А ВИНУВАТИ ДОРОСЛІ

У грудні минулого року Л. А. Черникова із села Ігульського Устатківського району у своїх справах пішла до дусідки, залишивши малюка сина Сергія самого. Той, шукаючи собі забави, знайшов радіоприймач і, бажаючи послухати казки, діда Панаса, встроїв антени в розетку. Та замість радіо-розетки понав в електричну. Миттю спалахнув вогник, потім друш, третій. Горів радіоприймач. Сергіяко зажався, почав плакати і кликати на допомогу, але його ніхто не чув. Тим часом вогонь перекинувся на хатні реві. Диму в квартирі ставало дедалі більше й більше... Коли Черникова прийшла додому, то лизки полум'я вже димали вікна, а дитина була без ознак життя.

Хотілося б ще раз нагадати увагу батьків до проблеми пожеж. Вирішити її можливо. Для цього треба виконати три важливих правила. Прогноз вже говорився: не можна залишати дітей без нагляду. Друге: треба зробити так, щоб у руки дітей не потрапили сірники та інші вогненебезпечні предмети. І третє: роз'яснювати дітям небезпечність палючих предметів, виховувати у них почуття обережності.

Велику поміч у роз'ясненні цього питання можуть подати дитячі викладачі інших дитячих закладів.

Г. ІВАНОВ,
інженер БПО УБС
сблєконком.

Виховує

«Юний

дзержинець»

Цей день дев'ятинаслідну Ігорю Ломадзе, безсумнісно, запам'ятався: його прийняли в члени загону «Юний дзержинець» Львівської середньої школи № 50. А зовсім недавно він вважався «грозою вулиці», стояв на обліку в інспекції в справах неповнолітніх. Шефство над важким підлітком взяли товариші із загону: допомагали в навчанні, залучали до громадських справ, брали з собою на чергування. А під час літніх канікул за нагляданням своїх нових друзів Ігор поїхав у табір праці і відпочинку. За сумлінну роботу на збиранні овочів він був нагороджений Почесною грамотою райкому комсомолу.

Різні турботи у юних помічників міліції. Діти знайомляться з основами радянського законодавства, з правами і обов'язками громадян СРСР, вивчають біографію Ф. Е. Дзержинського, бувають на прилюдних заставках.

Г. МАЦЕНКО,
ксп. РАТАУ.

Останні полиски заграви

Хвиля до хвилі — вже море гуде,
Промінь до променя — сонячний день!

Мамо,
Найвища Вітчизно моя,
Скільки ж ти в серце вмістила сіянь!

В гонях земних,
Невіль в змигах комет
Бачу я світлий твій силует.
Бо від чистіх ж святих руки
Всі починаються материни!

Горлиці

Коли тусне вечорське мрево,
А сніги плывуть, як ті дими,
Горлиці ночують на деревах
Між холодних нучерів зими.

Одинокі, сизокрилі птиці,
Скільки вас в гілках теремів!
Терми ж по стріхи в сніговіці,
Кожен світ свій у собі тримає.

Нескладний, простий аж позанадто
Із очима горличок малих,
Світ пругкий... А сніг, м'якший вати,
Твої русі коси побілів.

Валерій
ЮР'ЄВ

Цей лист не звичайний. Він надійшов до нашої редакції відді, коли його готував, поета, нашого земляка, вже не було в живих.

Ці поезії — його неспечні сліди. Ім померли у ефірній пам'яті нащадків.

Знаю, ранок терми відчинить,
Але ж нині клопіт, як стіна:
Де сьогодні, на якій гілчині
Переспить моя самотина?

Там, де нива підійшла до соняхів,
Жінка зупинилася одна.
Розминає колос на долоні,
Мовби серпико сні перемина.
Хто всна? Окруже зерня кожне
Котить борозенками руки.
Зерна, коли б це тільки можна,
На делоні проросли б там!

За поріг виходжу я щоранку,
Та чи ладен зміркувати все ж:
Чом це день в такім яснім серпенту,

Що між люди на душі несеш?
Ну, звичайно, на душі — не камінь,
Та й не гра трояндових вінків.
Он як грим хита материками
Під крилом ракет і літаків.
Аж сіється квіття хмар на силос,
Аж темніє сонця диск рудий.
Людодів нині ж наплодилося,
Мов із праху сам воскрес Бстий.
Земле рідна! Не зіврися з лету,
Світ же твій — такий же молодий.
Материнським добрим силуетом
Кожен ранок на поріг іди.

«Ти плюс Я — сім'я» — так назвали свій клуб молоді робітники Мінського автомобільного заводу. Народилися кілька років тому, він об'єднує сотні подружніх пар, допомагаючи їм уникати багатьох помилок у перші, найскладніші роки сімейного життя.

Історія виникнення клубу така. Керівники Палацу культури Мінського автозаводу звернули увагу на таку закономірність. Юнаки й дівчата 18—22 років беруть активну участь у роботі колективів художньої самодіяльності, технічних гуртків і спортивних секцій, але лише доти, поки не прозвучить гімн Гімненю. Завівши сім'ю, вони як правило, перестають відвідувати гуртки. Чому так? Чим можна за-

З турботою про молодят

лучити молодят у палац, де ще нещодавно вони були не гостями — справжніми господарями? Щоб з'ясувати це, вирішили провести опитування. В анкетах, заповнених молодими робітниками автозаводу, були такі підписи: «Не вистачає часу: після заміжжя у мене з'явилось стільки турбот!», «Ні на кого залишити малюка...», «Не до розваг час: кажу: намагаємось із дружиною поділити сімейні обов'язки...».

Деякі автори анкет не приховували труднощів і проблем, ділились своїми сумнівами і тривогами. Були й пропозиції. Багато молодят радили організувати цикли бесід і лекцій для тих, хто вступив у шлюб. «Адже є ж клуби ветеранів праці, жінок, любителів техніки, — написав один робітник. — Чому б не спробувати створити клуб молодят». Так виникла ідея. А ось про те, як вона втілювалась у життя, розповідає керівник клубу Євген Александров:

— Заручившись підтримкою адміністрації заводу та Палацу культури, які обіцяли надати матеріальну допомогу, взялись за розробку програми. Ходили цеха-

ми, радилась з коледами і з давню одруженими. Побу-вали в районному загсі, не раз бесідували із співробітниками міської консультації з питань сім'ї та шлюбу.

Спільно вирішили: клуб повинен бути доступним для всіх. Тому засідання проводитимуться ввечері або у вихідні дні. Щоб зменшити час молодим господарям, організуємо роботу продовольчих і прасоварних ларків безпосередньо в Палаці культури. Тут же буде й буфет: хтось прийде зразу після робочої зміни. Потурбувались і про дітей: оформили для них спеціальну кімнату, домо-вилися з вихователками заводу про дитячого садка, що у дні роботи клубу вони доглянуть дітей. А лікарі-педіатри нашої поліклініки з задоволенням погодились давати молодим мамам і татам консультації.

Клуб повинен бути розважальним. Більшість молодят зізнались, що «весільний вальс поклав кінець танцям», багато ледь знаходять час на кіно й театр. Тому всі хотіли у клубі по-слухати музику, взяти участь у веселому конкурсі, потанцювати.

Вирішили, що клуб повин-

ен бути пізнавальним, вик-сесувати культуру сімейних взаємин. Тимі майбутніх за-сідань також запропонували самі молодята — в анкетах, під час наших зустрічей на заводі.

На прохання молодят у клубі знайомлять з їх проблемами та обов'язками, радять, як розподілити сімейний бюджет, облаштувати квартиру меблями, приймати гостей. За думкою молодих подружжів, що відвідують клуб, це далеко не дрібниці. Адже сфера побуту приховує у собі специфічні труднощі.

І засідання, присвячені проблемам побуту, допомагають молодят уникнути багатьох конфліктів, що йдуть від незнання або невміння вести домашнє господарство.

Ретельно продумується не лише тема, а й форма кожної зустрічі з молодятами. І коли спочатку у програмі клубу переважали лекції й бесіди, то тепер з'явилися усні журнали, конкурси го-сподарства та молодих батьків, різноманітні вікторини. Особливою популярністю користуються диспути. Відомо: Істина народжується у

суперечці. І, спираючись на свій, поки що невеликий досвід, молодята самі намагаються знайти відповіді на питання, що їх хвилюють: хто повинен бути главою сім'ї, як розподілити домашні обов'язки, чи такі вже невіддільні речовості?..

— Чого напевно вас клуб? — таке запитання я поставила молодим парам, побувавши недавно у Палаці культури автозаводу. Наведу відповідь однієї з них. У Ольги та Геннадія Пустош-лових чотирирічний стаж сімейного життя. У них росте маленький син Андрій.

— Для нас клуб, — кажуть Ольга та Геннадій, — був справжньою знахідкою. Після весілля коло наших друзів дуже зменшилось. А з народженням сина ми й взагалі були змушені жити замкнено: ні з ким було залишати малюка. У клубі ж ми проводимо вільний час всією сім'єю. А головне — знайшли нових друзів, з якими зустрічаємось не лише у стінах клубу. Як кажуть, поєднуємо корисне з приємним — розкриваємо секрети сімейного щастя і гарно відпочиваємо.

Н. БУЛДИК,
кор. АПН.

ТУРНІРНЕ ТАБЛО

Київ. Зібрали і з підписаними виступила команда Кіровоградщини на зональному турнірі Кубка України з легкої атлетики, що проходив у львівському спортзалі. Команда Кіровоградщини виступила на турнірі з результатом, який дозволяє їй претендувати на місце в фіналі.

П'ятеро кіровоградців стали призерами. Срібні медалі завоювали Ольга Демеха (біг 1500 метрів) і Віктор Лєвчук (біг 600 метрів). Бронзові нагородилися Дмитро Бондар (стрибки в довжину), Тарас Марченко та Юрій Омишнюк (біг 300 і 600 метрів).

Харків. У машковському клубі «Діалог» відбувся фінальний всесоюзний фестиваль «Союз». У якому взяли участь спільно з командою області, розташованих на території Кіровоградщини. Завдяки кордон СРСР, від Кіровоградщини виступили п'ятьох осіб: його Палацу піонерів та школярів. Тарас Голденберг, Олександр Тоніс, Ігор Кузнецов, Володимир Берг. Вони посіли друге місце, поступившись лише північним команді Вінницької області (на півночі). З особливим піднесенням про-вели наші земляки юні-ний тур у місті Перемі. Там вони здобули перемогу над організа-рами змагань з рахун-ком 4:0.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

БН 06925.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61107.

Зам. № 30.

Тираж 54000.

ТЕЛЕФОНИ: відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар відділу учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патриотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гілки, 2.